

KHÔI PHỤC CHỨC TẾ LỄ CHO SỰ XÂY DỰNG CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

(Thứ 6 – Tiết một buổi sáng)

Sứ điệp 1

Chức tế lễ và vương quyền vì sự xây dựng của Đức Chúa Trời

Đọc Kinh văn: Xa. 6:11-15; Sáng. 1:26; 1 Phi. 2:5, 9; Hê. 4:16; Khải. 22:1

I. Những khái niệm trong sách Xa-cha-ri về sự an ủi, khuyên bảo và khích lệ đều được xác chứng bởi việc đội mũ miện của thầy tế lễ thượng phẩm Giê-hô-sua – hình bóng cho Đấng Christ trong chức tế lễ của Ngài – cùng với Xô-rô-ba-bên, quan tổng trấn xứ Giu-đa – hình bóng cho Đấng Christ là Chôi của Đa-vít trong vương quyền của Ngài – 6:11-15:

- A. Đấng Christ là Chôi của Đức Giê-hô-va, chỉ về thần tính của Ngài; *Chôi của Đức Giê-hô-va* cho thấy rằng qua sự nhục hoá của Ngài, Christ là một sự phát triển mới của Giê-hô-va Đức Chúa Trời hầu cho Đức Chúa Trời Tam Nhất đằm nhánh chính Ngài ra trong thần tính của Ngài vào trong nhân tính; đây là vì sự gia tăng và mở rộng của Giê-hô-va Đức Chúa Trời trong vũ trụ – Ês. 4:2; 7:14; Mat. 1:22-23.
- B. Đấng Christ cũng là Chôi của Đa-vít (được hình bóng bởi Xô-rô-ba-bên), chỉ về nhân tính và sự trung tín để vương của Ngài – Xa. 3:8; Giê. 23:5.
- C. Đấng Christ, được hình bóng trong Xa-cha-ri 6:11-13 bởi hai người, Giê-hô-sua và Xô-rô-ba-bên, là Đấng duy nhất nắm giữ hai chức vụ là chức tế lễ và vương quyền trong sự quản trị của Đức Chúa Trời vì sự xây dựng của Hội thánh là đền thờ của Đức Chúa Trời (đc. 1 Cô. 3:12, 17; 2 Cô. 6:16).
- D. “Mưu hòa bình ở giữa cả hai” (Xa. 6:13b); ở giữa cả hai nghĩa là giữa chức tế lễ và vương quyền (đc. 1:1; Exr. 5:1).

II. Trọng tâm của sách Hê-bơ-rơ là Đấng Christ thuộc trời, và điểm chính yếu của Đấng Christ thuộc trời là: Ngài vừa là Thầy tế lễ Thượng phẩm vừa là Vua (Vua công chính và Vua bình an), được hình bóng bởi Mên-chi-xê-đéc – 5:10; 7:1-3, 28; 8:1-2:

- A. Christ không chỉ là Vua với quyền năng và uy quyền mà còn là Thầy tế lễ Thượng phẩm theo ban Mên-chi-xê-đéc – 2:17; 4:14; 5:6, 10; 6:20; 8:1; 9:11; Thi. 110:1-4:
 - 1. Chức vụ thuộc trời của Đấng Christ trong sự thăng thiên của Ngài bao gồm cả vương quyền và chức tế lễ của Ngài vì sự xây dựng Hội thánh là đền thờ của Đức Giê-hô-va, tức đền thờ của Đức Chúa Trời – Hê. 7:1-2; Xa. 6:13, 15; 1 Cô. 3:16-17.
 - 2. Là Vua, Đấng Christ có quyền trọng cai trị khắp đất và quản trị các việc của chúng ta; là Thầy tế lễ Thượng phẩm, Ngài đang cầu thay cho chúng ta và đang chăm sóc hoàn cảnh của chúng ta trước mặt Đức Chúa Trời – Hê. 4:14-16; 7:25-26; 9:24; Công. 5:31; La. 8:34; Khải. 1:12-13.
- B. Là Thầy tế lễ Thượng phẩm nhà vua theo ban Mên-chi-xê-đéc, Christ cung ứng Đức Chúa Trời vào trong chúng ta làm sự cung ứng của chúng ta để hoàn thành mục đích đời đời của Đức Chúa Trời – Hê. 7:1-2; 8:1-2; Sáng. 14:18-20:
 - 1. Trong chức vụ thuộc đất của Ngài, Đấng Christ là Thầy tế lễ Thượng phẩm theo ban A-rôn để cất bỏ tội – Hê. 9:14, 26.
 - 2. Sau đó, trong chức vụ thuộc trời của Ngài, Đấng Christ đã được chỉ định làm Thầy tế lễ Thượng phẩm theo ban Mên-chi-xê-đéc (5:6, 10), không phải để dâng các sinh tế vì có tội nhưng để cung ứng cho chúng ta Đức Chúa Trời tức Đấng đã trải qua sự nhục hoá, đời sống làm người, sự đóng đinh và phục sinh, được tượng trưng bởi bánh và rượu

(Mat. 26:26-28), làm sự cung ứng sự sống để nuôi dưỡng, làm tươi mới, duy trì, an ủi, và làm mạnh mẽ chúng ta hầu chúng ta có thể được cứu đến cực điểm (Hê. 7:25).

- C. Chức tế lễ nhà vua của Đấng Christ là để chiến đấu với kẻ thù của Đức Chúa Trời, đem đến sự công chính và hòa bình để Ngài có thể cung ứng Đức Chúa Trời Tam Nhất đã-trải-qua-tiến-trình vào trong chúng ta làm sự cung ứng và sự vui hưởng hằng ngày của chúng ta – cc. 1-2; Sáng. 14:18-20.
- D. Chức tế lễ thần thượng của Đấng Christ là để cứu chúng ta đến cực điểm trong sự sống của Ngài cho sự vinh hoá khỏi tất cả những sản phẩm phụ của sự chết, như là sự hư không, lầm bầm, rên rỉ, đổ nát, tù tội, hư hoại, và nô lệ; chức tế lễ thần thượng của Ngài là sự vắng mặt của sự chết và là sự hiện diện của sự sống – Hê. 7:25, 28; La. 5:10; 8:19, 21, 23, 30.

III. Chức tế lễ và vương quyền là vì hình ảnh và quyền thống trị của Đức Chúa Trời; chức tế lễ làm cho con người có hình ảnh của Đức Chúa Trời, và vương quyền làm cho con người có quyền thống trị của Đức Chúa Trời để hoàn thành ý định ban đầu của Đức Chúa Trời:

- A. Có hai phương diện chính trong sự sáng tạo nên con người: hình ảnh và quyền thống trị (Sáng. 1:26); hình ảnh là để biểu lộ Đức Chúa Trời, còn quyền thống trị là để đại diện Đức Chúa Trời xử lí kẻ thù của Ngài.
- B. Chức tế lễ là để biểu lộ Đức Chúa Trời; các thầy tế lễ vui hưởng Chúa và họ trở nên sự biểu lộ, sự hiển lộ, nơi ở và nơi cư ngụ của Ngài (tức nhà thuộc linh như chức tế lễ thánh của Ngài) – 1 Phi. 2:5:
 - 1. Đường hướng “hình ảnh” là đường hướng của chức tế lễ, vì chỉ khi con người đến gần với Đức Chúa Trời và để cho Đức Chúa Trời tuôn chảy qua họ thì Đức Chúa Trời mới có thể được biểu lộ trong hình ảnh của Ngài.
 - 2. Chức tế lễ là để tiếp xúc với Đức Chúa Trời hầu được hòa quyện với Đức Chúa Trời, được biến đổi và được đồng hoá theo hình ảnh của Đấng Christ để biểu lộ Ngài – 2 Cô. 3:18; La. 8:28-29.
- C. Vương quyền là vì uy quyền của Chúa, tức quyền thống trị của Ngài; các vua đại diện cho Đức Chúa Trời với uy quyền của Ngài để xử lí kẻ thù của Ngài – Mat. 28:19-20; La. 16:20:
 - 1. Đường hướng “quyền thống trị” là đường hướng của vương quyền, vì một vị vua tiếp nhận uy quyền từ Đức Chúa Trời để cai trị cho Đức Chúa Trời.
 - 2. Vương quyền là để cai trị trong sự sống (bởi sự dư dật của ân điển và sự cai trị bên trong của ân điển) trên Sa-tan, tội và sự chết để đại diện cho Đức Chúa Trời với quyền thống trị của Ngài cho vương quốc của Ngài – 5:17, 21.
- D. Sự cứu chuộc được hoàn tất qua huyết của Christ “đã làm chúng ta nên một vương quốc, các thầy tế lễ cho Đức Chúa Trời và Cha Ngài” – Khải. 1:5b-6a.
- E. Trong thiên hi niên, những người đắc thắng sẽ là các thầy tế lễ, đến gần Đức Chúa Trời và Christ, và họ cũng sẽ là những vị vua, cai trị trên các dân cùng với Christ – 2:26-27; 20:4, 6.
- F. Những tín đồ bị đánh bại sẽ hụt mất phần thưởng này; tuy nhiên, sau khi chịu xử lí trong thiên hi niên, những người đã bị đánh bại này sẽ dự phần trong phước hạnh của phần thưởng này, tức là họ sẽ phụng sự Đức Chúa Trời trong chức tế lễ và đại diện cho Đức Chúa Trời trong vương quyền như là Giê-ru-sa-lem Mới trong trời mới và đất mới – 22:3, 5:
 - 1. Khi Giê-ru-sa-lem Mới được hiển lộ, thành thánh sẽ giống như bích ngọc (21:11, 18a); bích ngọc nói đến hình ảnh của Đức Chúa Trời, vì vẻ bề ngoài của Đức Chúa Trời giống như bích ngọc (4:3); trong thành thánh này, nước sự sống – Linh sự sống – tuôn chảy

làm đầy đầy thành bằng Đức Chúa Trời; do đó, hình ảnh của Đức Chúa Trời, tức sự biểu lộ của Đức Chúa Trời, được nhận biết cách đầy đủ.

2. Hơn nữa, những ai là một phần của Giê-ru-sa-lem Mới sẽ cai trị như những vị vua và vận dụng uy quyền của Đức Chúa Trời cho đến đời đời – 22:5.

IV. Ngai và sông nước sự sống trong Khải Thị 22:1 nói về Christ vừa là Vua và vừa là Thầy tế lễ:

- A. Theo bức tranh về Giê-ru-sa-lem Mới, uy quyền của ngai và sự tương giao của sự sống tức dòng chảy của sự sống (c. 1), là để xây dựng Giê-ru-sa-lem Mới; điều này tương ứng với Xa-cha-ri 6:12-13 nói về chức vụ tế lễ và vương quyền quy tụ trong Giê-hô-sua và Xô-rô-ba-bên, là các hình bóng về Chúa Jesus, vì sự xây dựng đền thờ của Đức Chúa Trời:
 1. Sông nước sự sống, tức dòng chảy của sự sống, là sự tương giao thần thượng của việc được dầm thấm và chìm ngập trong Đức Chúa Trời vì chức tế lễ thánh với hình ảnh của Ngài, sự biểu lộ của Ngài – 1 Phi. 2:5.
 2. Ngai của Đức Chúa Trời và Chiên Con là sự cai trị và quyền làm đầu của Christ, hiện thân của Đức Chúa Trời, cho chức tế lễ hoàng gia của Ngài với quyền thống trị của Ngài, vương quốc của Ngài – c. 9.
- B. Các thầy tế lễ đến gần với Đức Chúa Trời, bước vào Nơi chí thánh để chạm được ngai của Đức Chúa Trời, và để cho Đức Chúa Trời như các sông nước sự sống tuôn chảy qua họ vào trong người khác (Gi. 7:37-39a); dòng chảy của nước sự sống từ ngai vào trong chúng ta và ra từ chúng ta chính là phương cách duy nhất xây dựng Hội thánh của Đức Chúa Trời.
- C. Trong sách Hê-bơ-rơ, Đấng Christ là Thầy tế lễ đem các tín đồ vào trong Nơi chí thánh, tức là vào trong sự tương giao với Đức Chúa Trời (2:17; 3:1; 4:14; 5:6; 7:1); trong sách Ma-thi-ơ, Đấng Christ như vị vua là Em-ma-nu-ên, Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta, Đấng liên hiệp Đức Chúa Trời với con người và đem uy quyền của Đức Chúa Trời đến với con người (1:1, 23; 2:6):
 1. Hê-bơ-rơ nói về việc xây dựng một thành (11:9-10, 16; 12:22), trong khi Phúc Âm Ma-thi-ơ nói về việc xây dựng Hội thánh (16:18); xây dựng Hội thánh và xây dựng thành là cùng một điều.
 2. Christ vừa là Thầy tế lễ vừa là Vua vì sự xây dựng của Đức Chúa Trời; trong Christ có sự tương giao của chức tế lễ và uy quyền của vương quyền, cả hai điều này đều vì sự xây dựng của Đức Chúa Trời; một mặt, Christ tuôn tràn sự tương giao của sự sống đến chúng ta vì hình ảnh của Đức Chúa Trời, mặt khác, Ngài đem chúng ta đến dưới uy quyền của ngai vì quyền thống trị của Đức Chúa Trời.
- D. 1 Phi-e-rơ 2:9 khải thị rằng những người được chuộc là một “chức tế lễ hoàng gia”; từ liệu *hoàng gia* có nghĩa là chúng ta có địa vị và uy quyền của một vị vua (ngai), và từ liệu *chức tế lễ* cho thấy rằng chúng ta có sự tương giao của sự sống (sông nước sự sống).
- E. Mỗi người giữa vòng chúng ta nên là một thầy tế lễ hoàng gia (c. 9), là người có dòng chảy của sự sống từ ngai; trong mỗi người chúng ta nên có sự biểu lộ của cả chức tế lễ lẫn vương quyền; ý định của Đức Chúa Trời dành cho dân của Ngài là làm cho họ nên một vương quốc các thầy tế lễ (Xuất. 19:4, 6; Khải. 5:10).

V. Theo Hê-bơ-rơ 4:16, phương cách để cung ứng như một thầy tế lễ chỉ đơn giản là đến gần ngai ân điển để nhận lãnh sự thương xót và tìm thấy ân điển cho thì giờ cần dùng:

- A. Chúng ta nên so sánh Hê-bơ-rơ 4:16 với Khải Thị 22:1, nói rằng sông nước sự sống tuôn ra từ ngai của Đức Chúa Trời.

- B. Khi tiến đến ngắm xem Đức Chúa Trời và tiếp xúc với Ngài bằng cách cầu nguyện trong linh để chạm được ngai của Ngài, chúng ta kinh nghiệm Linh tuôn chảy trong chúng ta, tuôn chảy qua chúng ta và cung ứng cho chúng ta.
- C. Sự cung ứng này, tức dòng chảy của Linh sự sống này, là sự giúp đỡ đúng lúc, tức là thương xót và ân điển; sự thương xót và ân điển chỉ về Đức Chúa Trời tuôn chảy qua chúng ta và chúng ta đạt được.
- D. Sự giúp đỡ đúng lúc là chính Đức Chúa Trời hằng sống, Đức Chúa Trời tuôn chảy, đến trong chúng ta và tuôn chảy qua chúng ta để làm tươi mới, tưới mát và cung ứng cho chúng ta; bất cứ khi nào, bởi huyết của Chúa (Hê. 10:19-20), chúng ta tiến đến và chạm được ngai ân điển, Đức Chúa Trời sẽ tuôn chảy để làm tươi mới và tưới mát chúng ta, và chúng ta sẽ kinh nghiệm được niềm vui khôn tả, dù hoàn cảnh có khắc nghiệt đến đâu chẳng nữa (1 Phi. 1:8).
- E. Với các tín đồ, ngai này là ngai ân điển, nhưng với kẻ thù của Đức Chúa Trời thì đây là ngai uy quyền; ngai ân điển liên quan đến chức tể lễ, còn ngai uy quyền liên quan đến vương quyền:
 1. Từ ngai của Đức Chúa Trời tuôn ra sông nước sự sống vì ân điển (Khải. 22:1) và sông lửa để phán xét (Đa. 7:9-10).
 2. Sự tuôn chảy của sông nước sự sống sản sinh Giê-ru-sa-lem Mới là một thành phố nước, nhưng sông lửa phán xét của Đức Chúa Trời lại tuôn chảy vào trong hồ lửa.
 3. Khi chạm đến ngai ân điển và để cho nước sự sống tuôn chảy qua chúng ta, chúng ta nhận lãnh sự thương xót và ân điển cho thì giờ cần dùng; khi đó, chúng ta có thể chạm đến ngai uy quyền của Ngài hầu Ngài có thể phán xét những tình trạng không đúng đắn bên trong chúng ta.
- F. Đức Chúa Trời muốn chúng ta bước vào trong Nơi chí thánh, tức linh của chúng ta, để chạm đến ngai ân điển và để cho nước sự sống tuôn chảy qua chúng ta; dòng chảy này sẽ đem chúng ta vào trong sự tương giao với Đức Chúa Trời và sẽ làm cho chúng ta được xây dựng trong sự sống của Ngài để làm nơi cư ngụ của Ngài, nhà thuộc linh của Ngài, chức tể lễ thánh và hoàng gia của Ngài – 1 Phi. 2:5, 9.

Trích lời chức vụ:

NỘI DUNG CỦA THÀNH THÁNH – MỘT NGAI VÀ NƯỚC SỰ SỐNG

Chương 21 và 22 của sách Khải Thị bày tỏ một bức tranh sáng tỏ về nội dung của Giê-ru-sa-lem Mới, tức thành thánh. Ngai của Đức Chúa Trời và Chiên Con ở ngay trung tâm của thành phố; là nơi cao nhất của thành. Một sông nước sự sống tuôn ra từ ngai và chảy đi khắp thành (c. 1). Có một con đường trong thành, và một con sông chảy giữa đường đó. Bên này và bên kia của sông sự sống là cây sự sống (c. 2). Mặc dù chương 21 và 22 nói về nhiều điều, nhưng nội dung chính là ngai của Đức Chúa Trời và Chiên Con và sông nước sự sống tuôn ra từ ngai. Tất cả những điều khác đều bổ sung cho hai điều này. Ví dụ, cây sự sống và con đường dọc theo dòng chảy của sông này. Thậm chí việc Đức Chúa Trời là ánh sáng và Chiên Con là đèn cũng đều liên quan đến dòng chảy của sông sự sống này (c. 3, Gi. 1:4). Nếu không có sự tuôn chảy của sông nước sự sống, sẽ không có sự chiếu sáng của ánh sáng. Cũng vậy, việc Đức Chúa Trời và Chiên Con là đèn thờ có liên quan đến ngai (Khải. 21:22). Đức Chúa Trời và Chiên Con là đèn thờ chỉ về hiện diện của Đức Chúa Trời và Chiên Con, và sự hiện diện của Đức Chúa Trời và Chiên Con không thể tách khỏi ngai của Đức Chúa Trời và Chiên Con. Nếu không có ngai của Đức Chúa Trời và Chiên Con thì cũng không có hiện diện của Đức Chúa Trời và Chiên Con. Vì vậy, nội dung chính của Giê-ru-sa-lem Mới là ngai của Đức Chúa Trời và Chiên Con và sông nước sự sống tuôn ra từ ngai này.

NGAI VÀ DÒNG CHẢY TƯỢNG TRUNG CHO UY QUYỀN VÀ SỰ TƯƠNG GIAO

Ngai và dòng chảy tượng trưng cho uy quyền và sự tương giao. Ngai của Đức Chúa Trời và Chiên Con tượng trưng cho uy quyền, trong khi nước sự sống tượng trưng cho sự tương giao của sự sống. Đức Chúa Trời là Đức Chúa Trời, và Ngai là Chiên Con (Gi. 1:36). Ngai cũng là sự sống (11:25). Giê-ru-sa-lem Mới nói về Christ, Đấng đã đến như là Chiên Con của Đức Chúa Trời để hoàn tất sự cứu chuộc qua sự chết của Ngai và để giải phóng sự sống thần thượng của Ngai. Bức tranh này bắt đầu bằng Chiên Con và kết thúc bằng sự sống; bức tranh nói về Đấng Christ hầu đến là Chiên Con của Đức Chúa Trời để tuôn chảy ra chính Ngai là sự sống (10:10). Bức tranh này khá sâu nhiệm, bày tỏ một sự khải thị rõ ràng trong Kinh Thánh qua một dấu hiệu được viết trong một lối hành văn đơn giản. Toàn bộ Kinh Thánh cho thấy Đức Chúa Trời muốn được chúng ta tiếp nhận và hòa quyện chính Ngai với chúng ta trong Christ. Để thực hiện điều này, Đức Chúa Trời đã giải phóng chính Ngai là sự sống qua sự chết của Đấng Christ, tức Chiên Con (Khải. 5:6). Qua sự chết của Ngai, chúng ta có thể tiếp nhận Ngai là sự sống. Vì vậy, Đấng Christ, tức Chiên Con, cũng là sự sống.

Trong Phúc Âm Giảng và trong sách Khải Thị, sứ đồ Giảng liên tục nói về Christ là Chiên Con và là sự sống. Phúc Âm Giảng bắt đầu bằng việc nói về Christ là Chiên Con của Đức Chúa Trời, Đấng cất bỏ tội của thế giới (1:29). Phúc Âm Giảng cũng ghi chép lại lời Chúa liên quan đến sự đến của Ngai để chúng ta có sự sống (10:10). Lời hứa này được xác quyết bởi lời Chúa nói trong chương 7, khi Ngai đứng và kêu lên rằng: “Nếu ai khát, hãy đến cùng Ta và uống. Người nào tin vào Ta thì từ tận bản thể bề trong của người ấy sẽ tuôn ra các sông nước hằng sống, như Kinh văn đã nói” (cc. 37-38). Giảng cũng trình bày một lời ghi chép duy nhất về sự chết của Chúa, nói rằng huyết và nước chảy ra từ hông Ngai khi Ngai bị đâm (19:34). Huyết là để cứu chuộc, và nước tượng trưng cho sự truyền đạt sự sống. Dấu hiệu về Giê-ru-sa-lem Mới cho thấy Đức Chúa Trời trong Christ, tức Chiên Con, tuôn tràn ra như sự sống vào trong con người. Giảng liên tục nói về mối quan hệ giữa nước sự sống và Chiên Con (Khải. 7:17; 21:6; 22:1). Tất cả những câu này nói về Christ là Chiên Con đã bị giết để giải phóng sự sống thần thượng hầu sự sống ấy có thể tuôn chảy vào trong con người. Đây chính là phương diện về sự tương giao.

SỰ KẾT HỢP GIỮA NGAI VÀ NƯỚC SỰ SỐNG

Dựa trên bức tranh của sách Khải Thị, sông nước sự sống tuôn ra từ ngai. Nói cách khác, điều này tượng trưng cho dòng chảy của sự sống, tức sự tương giao của sự sống, vận chuyển uy quyền của ngai. Uy quyền của ngai hiện diện ở bất cứ nơi nào sông chảy tới. Uy quyền và sự tương giao, cả hai thành phần cấu thành Giê-ru-sa-lem Mới, được kết hợp với nhau. Uy quyền của ngai tuôn chảy đến mọi phần của thành qua sự tương giao của sự sống; toàn bộ thành phố đều ở trong sự tương giao và ở dưới uy quyền.

Một mặt, uy quyền của ngai ở trung tâm của thành, mặt khác, sự tương giao của sông nước sự sống chảy khắp thành. Bức tranh này cho thấy sông sự sống mang theo uy quyền của ngai chảy đến khắp thành. Trong Giê-ru-sa-lem Mới không chỉ có uy quyền mà còn có sự tương giao; sự tương giao được kết hợp với uy quyền, và uy quyền được hòa lẫn với sự tương giao.

Mọi điều trong Giê-ru-sa-lem Mới đều phụ thuộc vào sự kết hợp này của sự tương giao và uy quyền. Nước mà người khát có thể uống có liên quan đến sự kết hợp của sự tương giao và uy quyền; thức ăn trong thành, tức là trái của cây sự sống, có liên quan đến sự kết hợp của sự tương giao và uy quyền. Thậm chí con đường trong thành phố cũng liên quan đến sự kết hợp của sự tương giao và uy quyền. Mọi điều liên quan đến nếp sống của chúng ta, con đường của chúng ta, kinh nghiệm của chúng ta về sự hiện diện của Đức Chúa Trời đều phụ thuộc vào sự kết hợp của sự tương giao và uy quyền. Nếu không có sự kết hợp của sự tương giao và uy quyền trong thành phố này, thì sẽ không có thức ăn, không có nước uống và không có con đường.

Trong Hội thánh ngày nay, thức ăn, thức uống, con đường và kinh nghiệm thuộc linh của chúng ta về sự hiện diện của Đức Chúa Trời đều phụ thuộc vào sự kết hợp của sự tương giao và uy quyền. Nếu có một sự liên hiệp trọn vẹn giữa sự tương giao và uy quyền trong một Hội thánh địa phương, thì Hội thánh đó sẽ

được đổ đầy nước sự sống, thức ăn, và con đường của Đức Chúa Trời. Không chỉ là có nước để uống, có thực phẩm để ăn, và một con đường để bước đi mà còn có sự hiện diện của Đức Chúa Trời. Nếu không có một sự kết hợp của sự tương giao và uy quyền như vậy thì không có đền thờ làm nơi cư ngụ cho Đức Chúa Trời, và sự hiện diện của Ngài sẽ không được bày tỏ. Phương diện Đức Chúa Trời là ánh sáng và Chiên Con là đèn để chiếu ra vinh hiển của Đức Chúa Trời cũng liên quan đến sự kết hợp của sự tương giao và uy quyền. Không có sự kết hợp này, việc Đức Chúa Trời là ánh sáng và Chiên Con là đèn sẽ không thể nào được thực tại hóa. Mọi điều trong Giê-ru-sa-lem Mới đều phụ thuộc vào ngài và sông nước sự sống. Nơi nào có ngài và sông nước sự sống thì nơi đó không có sự thiếu thốn gì.

NGAI VÀ NƯỚC SỰ SỐNG SẢN SINH RA VÀNG, NGỌC TRAI VÀ ĐÁ QUÝ

Thành thì bằng vàng ròng, các cổng bằng ngọc trai, còn các nền của tường thành và chính tường thành là những viên đá quý (21:18-21). Thành phố được xây dựng bằng ba loại vật liệu này vì có một dòng chảy của sự sống với uy quyền ở trong thành. Sông nước sự sống này sản sinh ra vàng, ngọc trai và đá quý. Điều này được thấy rõ trong Sáng Thế Kí 2:10-12, nói về một con sông sản sinh ra vàng, nhũ hương, một loại vật liệu giống ngọc trai được sản sinh từ nhựa cây, và bích ngọc là đá quý. Do đó, nếu không có nước sự sống, sẽ không có vàng, ngọc trai và đá quý.

Các câu 8 và 9 nói về việc Đức Chúa Trời đặt con người trong vườn với cây sự sống. Các câu 10 đến 14 nói về con sông chảy ra từ vườn Ê-đen chia thành bốn nhánh, và các câu 16 và 17 lại nói về cây sự sống. Các câu 10 đến 14 là một lời được chèn vào liên quan đến sự tuôn chảy của dòng nước. Bức tranh này cho thấy khi con người tiếp nhận sự sống từ cây sự sống, sự sống sẽ tuôn chảy vào bên trong họ để sản sinh ra vàng, ngọc trai và đá quý. Do đó, để Hội thánh trở nên đầy dẫy vàng, ngọc trai và đá quý, Hội thánh cần phải có sông nước sự sống, tức là sự tương giao của sự sống. Nếu không có dòng chảy của Linh Đức Chúa Trời và sự sống của Đức Chúa Trời trong một Hội thánh địa phương, thì sẽ thật khó cho một Hội thánh như vậy sản sinh ra nhiều vàng, ngọc trai, hay đá quý. Ba loại vật liệu quý này chỉ có thể đến từ dòng chảy của sự sống. Nếu muốn tập trung vào sự xây dựng của Đức Chúa Trời, chúng ta phải tập trung vào dòng chảy của sự sống.

Ngày nay, Chiên Con của Đức Chúa Trời được nhấn mạnh rất nhiều trong sự dạy dỗ trong Cơ Đốc giáo. Khắp nơi chúng ta đều có thể nghe mọi người nói: “Kìa, Chiên Con của Đức Chúa Trời!” Tuy nhiên, chúng ta ít nghe mọi người nói rằng Chiên Con giải phóng sự sống của Đức Chúa Trời để chúng ta có thể nhận lãnh sự sống của Ngài và được xây dựng như Hội thánh. Có rất ít sự chia sẻ nói về dòng chảy của sự sống Ngài trong Hội thánh, và thậm chí càng ít hơn nữa những bài chia sẻ nói về dòng chảy của sự sống mang theo uy quyền của ngài và sự tương giao của sự sống đến mỗi Chi thể để Hội thánh có thể được đầy dẫy uy quyền và sự tương giao của sự sống. Hội thánh cần phải có sự tương giao của sự sống đến cùng với uy quyền để sinh ra vàng, ngọc trai và đá quý cho sự xây dựng. Đây chính là mục tiêu chung cuộc của Đấng Christ, tức Chiên Con của Đức Chúa Trời.

NGAI VÀ NƯỚC SỰ SỐNG NÓI VỀ VIỆC CHỨA ĐANG NĂM GIỮ VƯƠNG QUYỀN VÀ CHỨC TÊ LỄ

Khải Thị chương 22 là một bức tranh mô tả thế nào dân Israel được chuộc trong thời Cựu Ước và thế nào các thánh đồ trong thời Tân Ước được xây dựng thành một thành phố, tức Giê-ru-sa-lem Mới. Kinh Thánh kết thúc với ngài của Đức Chúa Trời và Chiên Con là trung tâm giữa vòng dân của Đức Chúa Trời; ngài này cũng là trung tâm của toàn bộ Kinh Thánh.

Sông nước sự sống bắt nguồn từ ngài của Đức Chúa Trời và Chiên Con chính là Christ, tức Chiên Con của Đức Chúa Trời, Đấng đã bị đặt vào chỗ chết và được giải phóng như Linh trong sự phục sinh để tuôn chảy như sự sống vào trong những người được chuộc. Christ là con đường, là thực tại và là sự sống của những người được chuộc, cũng như Ngài là con đường, là thực tại và là sự sống của Giê-ru-sa-lem Mới. Tất cả những điều này tuôn chảy ra từ ngài của Đức Chúa Trời và Chiên Con, tại trung tâm của Giê-ru-sa-lem Mới. Là con đường, thực tại và sự sống của dân Đức Chúa Trời, Christ đem uy quyền của Đức Chúa

Trời, tức uy quyền của ngài, đến cho dân của Đức Chúa Trời. Ngài và nước sự sống nói về Christ vừa là Vua vừa là Thầy tế lễ. Ngài đã đến để trở nên con đường, thực tại và sự sống hầu cho những người được chuộc có thể có sự tương giao với Đức Chúa Trời và hòa lẫn với nhau. Nước sự sống chỉ về phương diện Christ là Thầy tế lễ. Ngài cũng mang uy quyền của ngài đến cho những người được chuộc. Ngài chỉ về phương diện Christ là Vua. Sự tương giao của sự sống và uy quyền của ngài đều có liên quan đến chức tế lễ và vương quyền, cả hai điều này đều thuộc về Chúa.

Theo bức tranh về Giê-ru-sa-lem Mới, uy quyền của ngài và sự tương giao của sự sống đều là để xây dựng Giê-ru-sa-lem Mới. Điều này tương ứng với Xa-cha-ri 6:12-13, nói về chức tế lễ và vương quyền quy tụ trong Giê-hô-sua, một hình bóng về Chúa Jesus, vì sự xây dựng đền thờ của Đức Chúa Trời.

Trong Tân Ước, sách Hê-bơ-rơ bày tỏ cụ thể phương diện Christ là Thầy tế lễ. Sách này cho thấy là Thầy tế lễ, Đấng Christ làm chúng ta có khả năng vui hưởng Đức Chúa Trời như con đường, thực tại, và sự sống của mình. Ngài đem các tín đồ vào trong Nơi chí thánh, tức là vào trong sự tương giao với Đức Chúa Trời (2:17; 3:1; 4:14; 5:6; 7:1). Trong Tân Ước, Phúc Âm Ma-thi-ơ lại bày tỏ cách cụ thể về phương diện Christ là Vua. Sách này cho chúng ta thấy Đấng Christ là Em-ma-nu-ên, tức sự liên hiệp của Đức Chúa Trời với con người và đem uy quyền của Đức Chúa Trời đến với con người (1:1, 23; 2:6). Mặc dù sách Hê-bơ-rơ nói về Christ như Thầy tế lễ, và Phúc Âm Ma-thi-ơ nói về Christ như là Vua, nhưng cả hai sách này đều nói về vấn đề xây dựng. Sách Hê-bơ-rơ nói về việc xây dựng một thành phố (11:9-10, 16; 12:22), trong khi Phúc Âm Ma-thi-ơ nói về việc xây dựng Hội thánh (16:18). Xây dựng Hội thánh và xây dựng thành phố là cùng một điều.

Đấng Christ là Thầy tế lễ vì sự xây dựng của Đức Chúa Trời, và Đấng Christ cũng là Vua vì sự xây dựng của Đức Chúa Trời. Đây không phải là hai điều tách biệt. Mặc dù sách Hê-bơ-rơ nói cách chi tiết về Chúa Jesus là một thầy tế lễ, nhưng sách này nói Chúa Jesus là thầy tế lễ theo ban Mên-chi-xê-đéc, Đấng là vua Sa-lem (6:20-7:1). Do đó, Chúa là thầy tế lễ đồng thời cũng là một vị vua. Tương tự, mặc dù Phúc Âm Ma-thi-ơ cho thấy Christ là Vua, nhưng sách này cũng cho thấy rằng Ngài là một thầy tế lễ. Ví dụ, Ngài đã đến để chân dẫm dân Israel của Ngài và để phụng sự (2:6; 20:28). Những ví dụ này đều nói về Ngài là một thầy tế lễ. Trong Christ có cả sự tương giao của chức tế lễ và uy quyền của quyền làm vua, cả hai điều này đều vì sự xây dựng của Đức Chúa Trời.

Chiên Con của Đức Chúa Trời đã từng ở với người Israel trong Cựu Ước theo hình bóng, và ở với Hội thánh của Tân Ước theo sự ứng nghiệm. Ở nơi Chiên Con cứu chuộc có một sự tuôn chảy nước sự sống vào trong con người. Khi Đấng Christ tuôn chảy sự sống của Đức Chúa Trời, Ngài cũng đem những người được chuộc đến dưới ngài của Đức Chúa Trời. Một mặt, Ngài tuôn chảy sự tương giao của sự sống đến với chúng ta, mặt khác, Ngài đem chúng ta đến dưới uy quyền của ngài. Ngài vừa là Thầy tế lễ vừa là Vua. Khải Thị chương 21 và 22 trình bày một bức tranh mô tả như vậy.

Về nguyên tắc, các yếu tố trong bức tranh mô tả này đã có khi đền tạm được xây dựng tại núi Si-nai. Đền tạm nói về Christ là trung tâm của dân Đức Chúa Trời. Là Chiên Con lễ Vượt qua, Ngài đã bị giết để dân Israel có thể có sự tương giao với Đức Chúa Trời trong sự xây dựng của Đức Chúa Trời. Hơn nữa, Ngài đã đem uy quyền của Đức Chúa Trời đến với con người. Kết quả của việc xây dựng đền tạm là dân Đức Chúa Trời có sự tương giao của sự sống Đức Chúa Trời và uy quyền của ngài Đức Chúa Trời. Họ có thể vui hưởng tất cả những gì Đức Chúa Trời là và có, và được xây dựng với nhau nên nơi cư ngụ của Đức Chúa Trời. Do đó, khi dân Israel đã xây đền tạm, thì đền tạm này là một mô hình thu nhỏ của Giê-ru-sa-lem Mới. Thành Giê-ru-sa-lem mà dân Israel xây dựng trong miền đất Ca-na-an, cũng là một mô hình thu nhỏ của Giê-ru-sa-lem Mới. Trong Ê-xê-chi-ên chương 47, tiên tri Ê-xê-chi-ên đã nhìn thấy một con sông tuôn chảy ra từ ngài của Đức Chúa Trời trong Giê-ru-sa-lem, và bất cứ nơi nào con sông này chảy đến, mọi vật đều sống và thịnh vượng (cc. 9, 12). Mục đích của Đức Chúa Trời sẽ được hoàn thành khi Giê-ru-sa-lem Mới được hiển lộ trong trời mới và đất mới. Tất cả các yếu tố trong bức tranh đền tạm và bức tranh Giê-ru-sa-lem Mới đều chỉ về Christ là sự sống cho dân của Đức Chúa Trời, đem họ đến dưới uy quyền của ngài để được xây dựng với nhau nên nơi cư ngụ của Đức Chúa Trời.

NHỮNG NGƯỜI ĐƯỢC CHUỘC CÓ VƯƠNG QUYỀN VÀ CHỨC TẾ LỄ

Theo Kinh Thánh, cùng với Christ, Đấng có vương quyền và chức tế lễ, thì những người được chuộc cũng có cả hai chức vị ấy. Phi-e-ro 2:9 khải thị rằng những người được chuộc là một “chức tế lễ hoàng gia”. Từ liệu *hoàng gia* có nghĩa là chúng ta vừa có địa vị vừa có uy quyền của một vị vua. Từ liệu *chức tế lễ* cho thấy rằng chúng ta có sự tương giao của sự sống. Khải Thị 5:10 nói Đức Chúa Trời làm cho chúng ta nên những thầy tế lễ cai trị trên đất này. Chúng ta được liên hiệp với Christ, chúng ta có vương quyền và chức tế lễ. Bởi đó, chúng ta có thể đáp ứng nhu cầu của Đức Chúa Trời về việc xây dựng.

MỞ RA ĐỂ GIẢI PHÓNG LINH

Bây giờ chúng ta đã nhìn thấy nhu cầu về chức tế lễ cũng ngang bằng với vương quyền, tức là sự tương giao cũng ngang bằng với uy quyền, chúng ta cần mở chính mình ra và giải phóng linh để Linh sự sống có thể tuôn chảy cách tự do giữa vòng chúng ta. Cách tốt nhất để mở chính mình ra và giải phóng linh là cầu nguyện. Một khi mở chính mình ra để cầu nguyện, linh của chúng ta sẽ được giải phóng để cung ứng cho người khác. Nếu tất cả các thánh đồ đều mở chính họ ra để cầu nguyện và giải phóng linh trong buổi nhóm, chúng ta sẽ kinh nghiệm nước sự sống sống động phun ra và tuôn chảy trong buổi nhóm, và cả buổi nhóm sẽ là một sự biểu lộ Giê-ru-sa-lem Mới.

Một vài người có thể lo lắng về chủ đề của lời cầu nguyện của mình, nhưng chúng ta không cần phải lo lắng về việc này. Chủ đề của lời cầu nguyện có thể dựa trên tình trạng của chúng ta tại bất kì thời điểm nào. Ví dụ, chúng ta hiện đang suy ngẫm về việc mở ra và giải phóng linh để tương giao, thì chúng ta có thể xin Chúa mở linh của chúng ta, giải phóng linh của chúng ta, hòa lẫn linh của chúng ta với nhau. Việc có một chủ đề cụ thể không phải là phương diện quan trọng nhất của sự cầu nguyện. Phương diện quan trọng nhất chính là mở linh ra một cách thuần khiết và vận dụng linh để cầu nguyện. Chúng ta cần sử dụng linh của mình kết hợp với môi miệng. Chúng ta cần phải giải phóng linh. Nếu linh của chúng ta thật được giải phóng, thì thậm chí một chủ đề nào đó dường như là không mấy ý nghĩa cũng sẽ trở thành một chủ đề rất ý nghĩa. Ví dụ, một số anh em đến cùng nhau để cầu nguyện nhưng chưa có một chủ đề cụ thể nào, thực ra việc họ đến cùng nhau cũng đủ để là một chủ đề rồi. Họ có thể mở linh ra và cầu nguyện: “Chúa ơi, chúng con cảm ơn Ngài và ngợi khen Ngài vì việc nhóm chúng con lại cùng nhau. Chúng con xin Ngài dẫn dắt chúng con hầu chúng con có thể chạm đến Ngài trong buổi nhóm này. Chúa ơi, làm cho chúng con mở ra cho Ngài hầu không một ai trong chúng con bị đóng lại trong linh của mình và hầu cho Ngài có thể vận hành cách tự do giữa vòng chúng con”. Loại cầu nguyện như vậy là khá thỏa đáng rồi.

Nếu linh của chúng ta mở ra, thì sẽ không có giới hạn cho các chủ đề của sự cầu nguyện. Việc thờ phượng Đức Chúa Trời có thể là một chủ đề, việc dâng lời cảm tạ đến Đức Chúa Trời và ngợi khen Đức Chúa Trời có thể là một chủ đề, và việc xây dựng cũng có thể là một chủ đề, mà thậm chí còn là chủ đề lớn nhất nữa. Khi chúng ta đến cùng nhau, chúng ta có thể cầu nguyện cho sự xây dựng. Chúng ta có thể nói với Chúa, “Chúng con muốn được xây dựng, và chúng con muốn Hội thánh được xây dựng. Chúng con sẵn sàng để là một phần của sự xây dựng. Hãy chiếu sáng trên chúng con và chỉ ra cho chúng con điều gì không tương xứng bên trong chúng con cho sự xây dựng. Chúng con sẵn sàng để Ngài cắt bỏ điều ấy. Chúng con sẵn sàng nhận lãnh sự phá vỡ và chữa lành từ tay của Ngài”. Tất cả những vấn đề này hoàn toàn có thể là những chủ đề. Do đó, chủ đề cầu nguyện thì không quan trọng. Điều quan trọng là chúng ta có mở linh mình ra hay không. Bất cứ khi nào chúng ta nhóm lại với các thánh đồ, chúng ta cần phải luôn luôn mở chính mình ra.

Khi chúng ta nói về việc mở chính mình ra, chúng ta có thể nghĩ rằng điều này có nghĩa là phải phơi bày ra với người khác hoặc thậm chí là phơi tỏ ra những sai phạm của mình với người khác. Nhưng đây không phải là ý nghĩa của việc mở ra. Mở ra có nghĩa là để cho linh của chúng ta tiến lên. Bất cứ khi nào chúng ta đến và gặp gỡ nhau, chúng ta cần phải mở ra để cho Linh của Đức Chúa Trời tuôn chảy vào trong chúng ta và tuôn chảy qua chúng ta. Nếu các anh em và chị em đều mở ra trong buổi nhóm và để cho Thánh Linh tuôn chảy vào trong và xuyên qua họ cách tự do, thì buổi nhóm của chúng ta thật đầy dẫy sự cung ứng.

Trước kia, nan đề là do linh của chúng ta không mở ra. Khi chúng ta đến với buổi nhóm, linh của chúng ta bị đóng lại. Điều này thật diễn ra không chỉ trong các buổi nhóm chia sẻ sứ điệp, mà thậm chí trong những buổi nhóm cầu nguyện và những buổi nhóm bẻ bánh. Chúng ta thích được độc lập, quan sát người khác, và nhận một vài lời chúc phước từ họ. Chúng ta không bao giờ có suy nghĩ rằng mỗi một buổi nhóm là một cơ hội để mở chính mình ra cho Đức Chúa Trời và mở chính mình ra cho các con cái của Đức Chúa Trời. Do đó, trong các buổi nhóm linh của chúng ta bị đóng lại, và dòng chảy của sự sống cũng bị cắt đứt vì không có một thông lộ nào để tuôn chảy ra. Kết quả là, có một sự thiếu hụt thức ăn thuộc linh và nước sự sống trong buổi nhóm, và người khác không được nuôi dưỡng cũng không được tưới mát. Hơn nữa, thậm chí còn có một sự cảm nhận về việc không thể tiến lên, vì hiện diện của Đức Chúa Trời đã không ở cùng chúng ta.

Một tình trạng bất thường như vậy trong một buổi nhóm Hội thánh là do nước sự sống không có con đường để tuôn chảy ra. Các buổi nhóm của chúng ta không nên giống như một người có đủ mọi loại bệnh tật do nan đề là vòng tuần hoàn máu sút kém. Chúng ta cần tập trung vào việc làm sạch con đường cho vòng tuần hoàn là sự tương giao của sự sống trong Hội thánh. Hơn nữa, dòng chảy này sẽ dẫn đến kết quả là vàng, ngọc trai và đá quý, cuối cùng dẫn đến tuyệt đích là sự xây dựng của Đức Chúa Trời.